

Садржај :

Увод.....	3
Порекло бајки.....	3
Српске народне бајке.....	4
Аждаја и царев син.....	7
Биберче.....	13
Литература.....	11

Увод

Бајка представља најлепши облик усмене прозне књижевности. По постанку је веома стара, настала је у најраније доба човековог постанка, али касније се није угасила, већ се још више развила и обогатила. У бајкама има много фантастике, много је сцена и ликова које је створила слободна и разиграна човекова машта.

Притиснути различитим природним, елементарним непогодама, а касније и друштвеним невољама, људи су маштали о срећном животу и те снове прекрили уметничким велом бајке(1). Такву тежњу изражавају и чаробни штап, и летећи ћилим, и Аладинова лампа, и чизме од седам миља, као и ликови сиромашних младића, који седају на царски престо, и мудрих, вредних сиротица, које постају царице...

Порекло бајки

Неке бајке чувају елементе дубоке прошлости и трагове паганског друштва и паганских схватања и обичаја, још из прехришћанског времена, док неке бајке познају мотиве из ближе прошлости. У многим бајкама присутни су мотиви и фантастична бића и симболи из праисторије (змајеви, виле, канибализам, животиње које говоре...), у неким бајкама су старогрчки мотиви (оковани херој, демони, ватра као знак божанске моћи...), док код других срећемо хришћанске симболе: крст, вера у бога, црква, литургија. Све ово указује на различиту старост, на различито време настанка настанка појединих бајки, односно стварања или преузимања појединих митова који се јављају у нашим и у свим бајкама света.

Вук Караџић, као и велики број лингвиста, истицали су да су поједине српске бајке старе и више хиљада година.

(1)Љиљана Ћук, Дух народа-живо врело фантазије и мудрости, интернет издање

Српске народне бајке

У српској народној књижевности, приказани су друштвени односи, животна мудрост, колективно искуство народа, породични живот... Српску усмену књижевност уопште карактерише велики утицај разних култура: словенска предања, панононско наслеђе, старобалканске културе, елементи хришћанства, ислама и приморске културе. Бајке и приче преносиле су се усмено са колена на колена, из генерације на генерацију. Тек са Вуком Караџићем почиње систематско скупљање и објављивање народне усмене књижевности.

1821. године, у Бечу, Вук Караџић је објавио књигу „Нарodne српске приповијетке“. Књига је садржала дванаест приповеатака.1853. Вук, такође у Бечу, издаје књигу са великим бројем бајки, прича легенди и анегдота, под називом „Српске народне приповијетке“, са посветом „славноме нијемцу“ Јакову Гриму. Ова збирка сврстала је српску народну књижевност раме уз раме са великанима светске књижевности(2).

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com